

Ga 20,19-23

Chú giải của Noel Quesson

Chiều ngày thứ nhất trong tuần...

Trong Tin Mừng theo thánh Gioan, Thánh Thần được trao cho các tông đồ, ngay chiều Phục sinh, trong bước đầu của cuộc sống lại, và Giáo hội được khai sinh nhờ khí thể của Đức Giêsu. Trong trình thuật trên, so sánh với bản văn của Luca trong Công vụ Tông đồ, Đức Giêsu xem ra giữ ưu thế hơn Thánh Thần. Thánh Gioan giúp chúng ta quen nhận ra trong Tin Mừng của ông, một nội dung thần học phong phú, nhờ các biểu tượng Kinh Thánh.

“Ngày thứ nhất trong tuần”. Một thế giới mới khởi sự một cuộc tạo dựng mới. Đó là một Sáng Thế mới. Thiên Chúa lại cầm “con người” trong bàn tay, và nhào nặn nó lại trong một thứ “đất sét” hoàn toàn mới.

Và từ hôm đó, các Kitô hữu không ngừng tụ họp lại từ “ngày thứ nhất trong tuần” này đến ngày thứ nhất trong tuần khác.... từ Chúa nhật này đến Chúa nhật khác. Giáo hội phát sinh từ cuộc tập họp nhịp nhàng như thế, trong suốt dòng thời gian, ngày nay vẫn còn tiếp diễn. Cần phải tổ chức những Chúa nhật, để giúp mọi Kitô hữu dần dần... sống nhịp theo những lần “hiện đến” của Đức Giêsu. Chúng ta không thích “nghĩa vụ dự lễ Chúa nhật” một cách nhặt nhẻo, với vẻ bề ngoài quá vụ luật. Vì đó là một nhu cầu sống! “Cần phải thở hít mà”? Do đó, không phải một năm chỉ dự lễ một lần.

Nơi các môn đệ ở, các cửa đều đóng kín, vì các ông sợ người Do Thái.

Sợ hãi! Thế giới của chúng ta luôn được xây dựng trên sợ hãi. Ngăn ngừa nguyên tử, là vì nó “gây khiếp sợ”.

Trước khi đi sâu hơn vào cầu nguyện, tôi cần phải nhìn thẳng thắn vào đời sống riêng tư của mình, xem những nỗi sợ hãi của tôi là gì? Nơi “xảy ra biến cố Phục sinh”, là nơi mà các môn đệ đóng cửa, tự đề phòng, là nơi họ đang sợ sệt.

“Nơi” mà Thần Khí Thiên Chúa có thể xuất hiện trong tâm hồn tôi, đó là điểm gây thương tích nội tâm, là nơi dễ bị tổn thương, rủi ro, đau khổ.

Đối với tôi tình huống nào làm tôi dễ “đóng cửa then cài”?

Trường hợp, tội lỗi, bản khoản nào thường đóng kín tôi? Thánh Phao lô đã ý thức về thực tại này, như một kiểu chết chóc: “Sự chết hoạt động nơi chúng

tôi... Nhưng, chúng tôi không chán nản, bởi vì, dù con người bên ngoài của chúng tôi có tiêu tan đi, thì con người bên trong của chúng tôi ngày càng đổi mới... Thật vậy, một chút gian truân tạm thời: trong hiện tại sẽ mang lại cho chúng tôi cả một khối vinh quang vô tận, tuyệt vời” (2 Cr 4, 12. 16. 17).

Đức Giêsu đến, đứng giữa các ông.

Không phải ngẫu nhiên mà Gioan liên kết biến cố Phục sinh của Đức Giêsu với việc trao ban Thần Khí. Trong Kinh Tin Kính, chúng ta quả quyết rằng, Thánh Thần là “Thiên Chúa, là Đấng ban sự sống”. Việc trao ban sự sống này, trước hết chính Đức Giêsu đã đón nhận: khi lôi kéo Đức Giêsu ra khỏi quyền lực của tử thần, Thần Khí của Thiên Chúa đã đạt thành tích của bậc thầy!

Trong con người thụ tạo của ta, vì không phải là thần linh, nên mang tính hữu hạn, thì “tinh thần” và “thân xác” liên kết với nhau trong mọi tình huống. Nhưng dù mạnh đến đâu, tinh thần trong ta cũng nhận ra một suy sụp cuối cùng, không cho phép nó cầm giữ lại thân xác của mình: “con người” cũng có nghĩa là phải chết! Nhưng trước vũ trụ thụ tạo hay chết đó, Đức Kitô không những được trang bị những năng lực hữu hạn của tinh thần con người, nhưng Người còn nhận được những năng lực vô biên dành riêng cho Thiên Chúa. Đức Kitô mang trong mình một Thần Khí hoàn toàn khác với tinh thần của con người, nên không sử dụng Thánh Thần, là Đức Chúa và là Đấng ban sự sống? Đức Giêsu phá bỏ mọi thứ rào cản sự kiện Ngài đột nhiên xuất hiện giữa các môn đệ đang bị nhốt kín, chứng tỏ rằng Người không để cho bất cứ một chương ngại vật nào có khả năng cầm giữ được Người đến “đứng giữa các người thuộc về mình. Sáng nay, Người đã nhận một luồng sinh khí đặc biệt mới mẻ, biến Người trở thành một “thân thể thiêng liêng”, một thân thể được sống sự sống của Thánh Thần tác động (1 Cr 15, 44). Trước khi trực tiếp trao ban Thần Khí cho các bạn hữu của mình, Đức Giêsu

Phục sinh đã được Thiên Chúa Cha Người, ra tay uy quyền nâng lên cao và trao cho Người Thánh Thần đã hứa” (Cv 2,33). Chính Thánh Phêrô đã công bố mạc khải kỳ diệu trên, vào ngày Lễ Hiện Xuống.

Vâng, sự Phục sinh là một công trình, của Thánh Thần.

Người cho các ông xem tay và cạnh sườn.

Bạn muốn tìm nơi xuất hiện biến cố Phục sinh: Bạn sẽ thấy khó phát hiện ra sự hiện diện của Thần Khí?

Do đó, hôm nay, bạn hãy cố khám phá ra những vết sẹo những thương tích đang ở đâu trong trái tim, trong đời sống bạn, cũng như trong thế giới hay trong Giáo hội.

Chúc anh em được bình an! Các môn đệ vui mừng vì được thấy Chúa.

Từ sợ hãi đến vui mừng, nhờ lời chúc bình an.

Như Chúa Cha đã sai Thầy, thì Thầy cũng sai anh em.

Họ đang bị “nhốt kín”, giờ lại được “sai đi”.

Việc sai đi thi hành sứ vụ, không hẳn được nhìn theo quan điểm một tổ chức nào đó: không phải là một thứ “xí nghiệp” quảng cáo được trang bị đầy đủ đồ hàng. Và Đức Giêsu không thực dụng giúp Giáo hội bước vào con đường “thừa sai” Theo Người, chỉ có một điều quan trọng: đó là nguồn gốc phát sinh công cuộc thừa sai: “mối dây thân mật liên kết Đức Giêsu với Chúa Cha”. Thực vậy, chỉ có một sứ vụ: sứ vụ của Chúa Cha, cũng là sứ vụ của Đức Giêsu, và trở thành sứ vụ của Giáo hội.

Nói xong, Người thổi hơi vào các ông

Ở đây Gioan sử dụng một thứ ngôn ngữ Kinh Thánh, đặc biệt ám chỉ tới hai bản văn sáng giá sau đây:

Cuộc tạo dựng đầu tiên: “Thiên Chúa thổi vào mũi con người một sinh khí” (St 2,7).

Cuộc sáng tạo cuối cùng: “Hãy thổi vào các bộ xương chết khô này, để chúng được sống” (Ed 37,9).

Có một cuộc sáng tạo trong, quá khứ đó là sự phát sinh sức sống đầu tiên lúc khởi sự thời gian. Cũng sẽ có một cuộc sáng tạo trong tương lai, đó là sự sống lại sau cùng, vào ngày tận thế. Nhưng luôn có một cuộc sáng tạo hiện hành: đó là “Hơi thở” của Thiên Chúa đang hoạt động. Tôi tin Thánh Thần là Thiên Chúa, và là Đấng ban sự sống!

Đó là hơi thở mang sức sống! Tự nhiên bạn lại không thấy mình có khả năng để diễn tả sự hiện diện của Thiên Chúa và hoạt động của Người trong thế giới, nhờ vào sự kiện thông thường nhất nhưng cũng cốt thiết nhất: đó là hít

thở hay sao? Mọi sinh vật, từ vi sinh vật cho đến những ác thú lớn lao, đều hít thở cùng một thứ ô-xy, được công hiến cho tất cả chung quanh hành tinh chúng ta. Thế nên, chính tôi cũng hô hấp hơi thở của mọi sinh vật. Đó là hình ảnh cảm kích về Thiên Chúa duy nhất, Đấng làm cho tất cả chúng ta sống động! Khi đàm đạo với ông Nicôđêmo, Đức Giêsu đã dùng chính hình ảnh đơn sơ về gió trên đây: “Gió muốn thổi đâu thì thổi. Gió làm cho sống động” (Ga 3,6-8).

Anh em hãy nhận lấy

Tôi cầu nguyện theo lời mời gọi trên. Tâm trạng của người thời nay không thích “nhận”: người ta từ chối việc lệ thuộc kẻ khác. Đó là thứ tội nguy hiểm nhất: tự phụ mình “như thần thánh”. Nhưng điều đó đâu có thuộc quyền năng của con người. Dù muốn hay không, con người vẫn là một sinh vật phải lệ thuộc, hoàn toàn phải phụ thuộc: Con người cần đón nhận sự sống để sống. Tôi nhận lãnh sự sống từ cha mẹ. Tôi nhận lấy sự sống của mặt trời, giúp tôi có lương thực. Tôi tùy thuộc vào từng ngàn sự việc, từng ngàn con người, và rất nhiều điều kiện.

“Hãy nhận lấy mà ăn. Đây là Mình Thầy”. Cần phải “nhận lãnh” “Thân Thể”. Nên cũng cần phải “nhận lãnh” Thần Khí đó!

Lạy Chúa, xin giúp chúng con biết tiếp nhận, biết đồng ý nhận lấy ân huệ mà Chúa trao ban.

Thánh Thần

Nhân loại cần đón nhận cộng đồng Thần Khí hiện hữu giữa Chúa Cha và Chúa Con. Dù nhiều, nhưng chỉ là một! Như thế, chúng ta cũng khám phá ra rằng, trong sứ vụ của Giáo hội, không chỉ có Chúa Cha và Chúa Con mà Người sai gửi đến, nhưng là mầu nhiệm Ba Ngôi Thiên Chúa.

Giáo hội, như Công đồng Vatican II nói, là sự mở rộng tới mọi người, cộng đồng yêu thương luôn liên kết Ba Ngôi Thiên Chúa.

Anh em tha tội cho ai, thì người ấy được tha, anh em cầm giữ ai, thì người ấy bị cầm giữ.

Vai trò và sứ vụ của Giáo Hội là loan báo ơn tha thứ và hồng phúc cứu độ! Diễn tiến của trang Tin Mừng theo thánh Gioan trên đây thật sống động:

Một cộng đồng những con người đã trải qua kinh nghiệm với Chúa Phục sinh.

– Việc sai gửi đi thi hành sứ vụ của cộng đồng này phát sinh từ kinh nghiệm ai đó.

– Việc thông ban Thánh Thần làm cho cộng đồng có khả năng thi hành sứ vụ. Sứ vụ đó chính là thông truyền ơn cứu độ, sự tha thứ, sự Thánh thiện.

Như thế, vai trò của Giáo hội là giải phóng! Là cống hiến tình yêu vô biên của Thiên Chúa. Kiểu nói đối chiếu, có tính tiêu cực trên đây, hiển nhiên không có nghĩa là: Giáo hội có thể hành xử một thứ quyền phán quyết độc đoán. Đừng bao giờ nên hỏi: “Liệu Thiên Chúa có tha thứ cho tôi không? Thập giá của Đức Giêsu đã trả lời cho câu hỏi này. Nhưng quan trọng, vẫn là câu hỏi: Liệu tôi có “lãnh nhận” ơn tha thứ đó không?